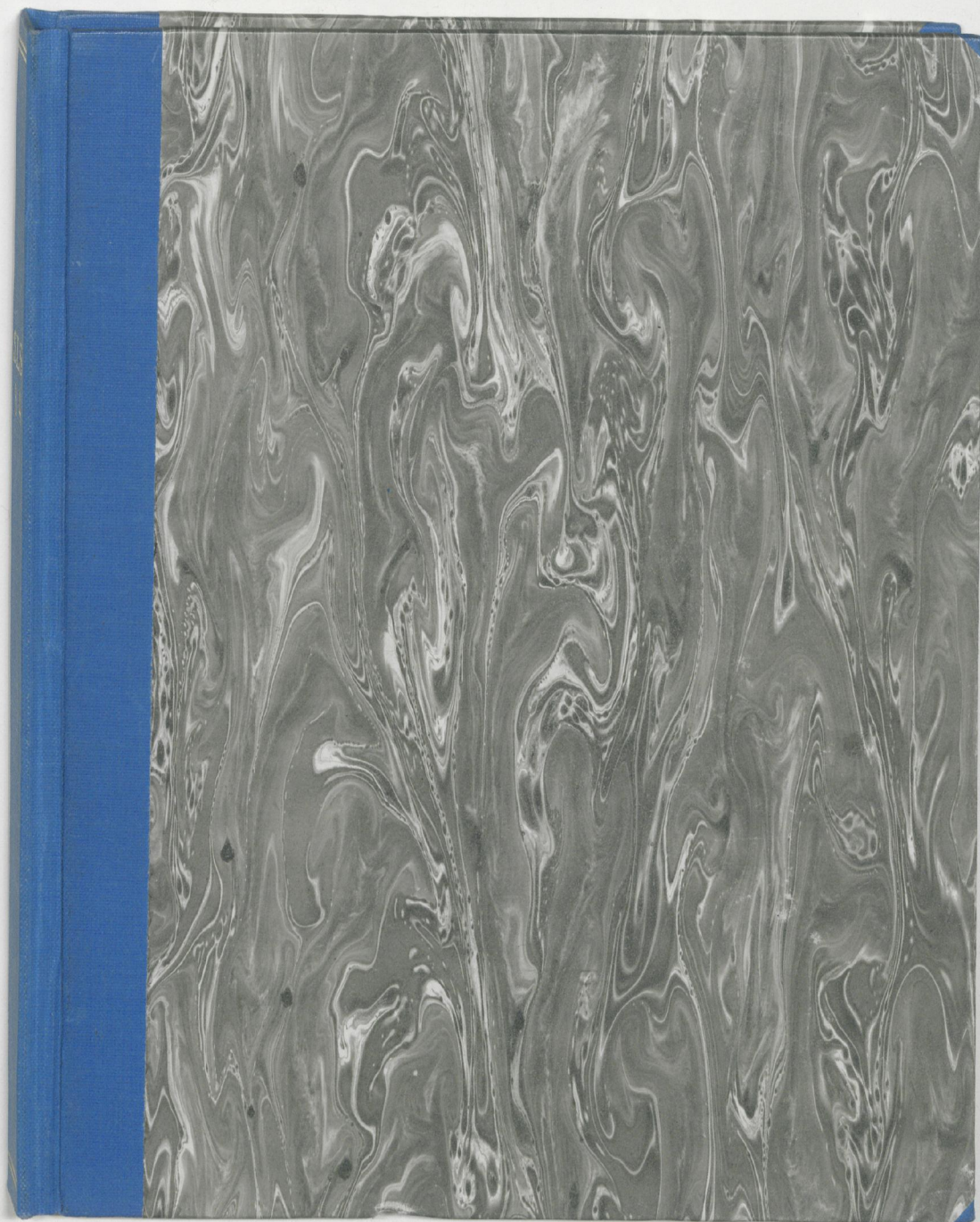
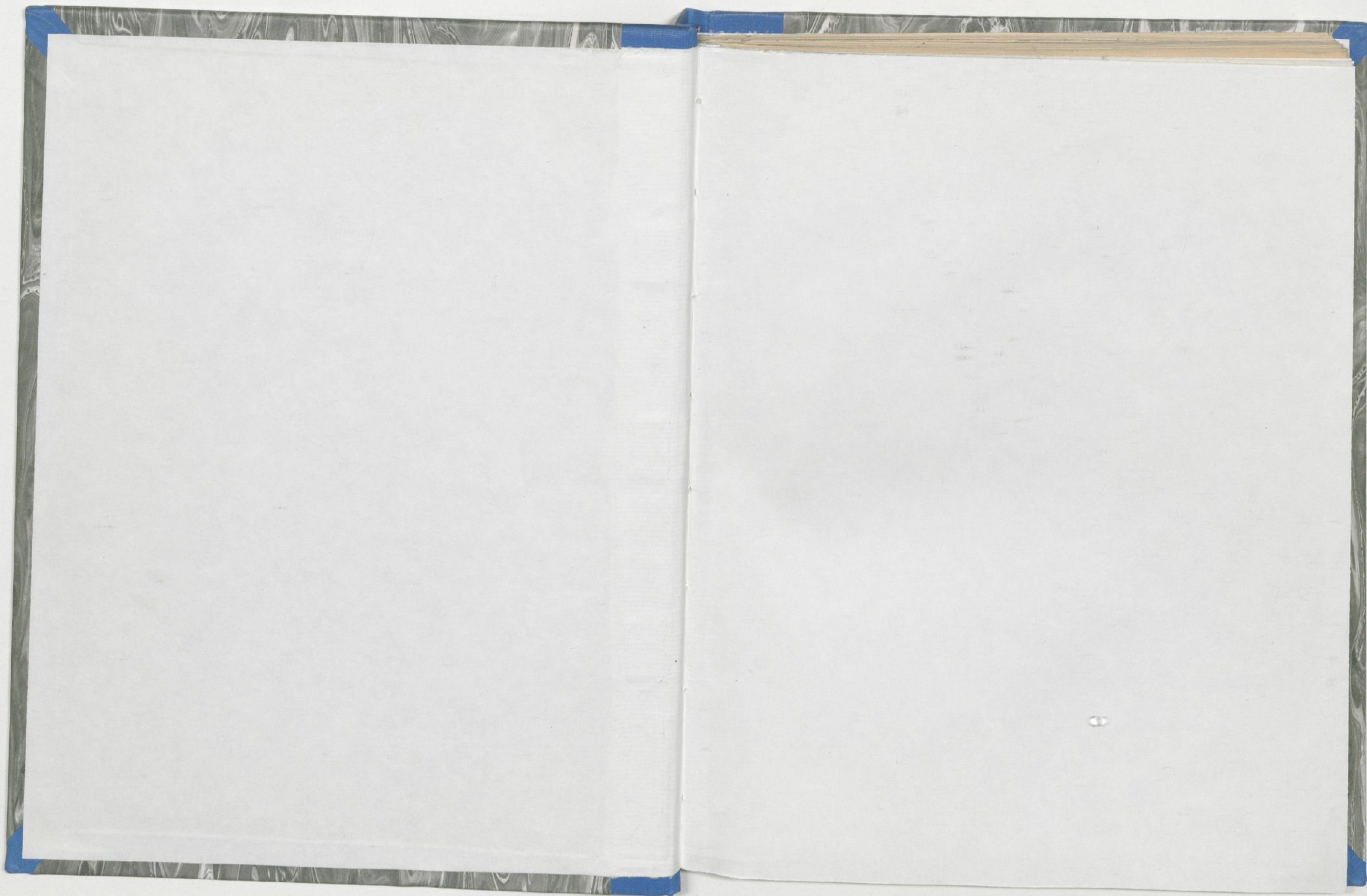

Aug. Jakobsson,
Folkvisor och minnes-
ser fr. Kronoby.

76 pag

ANVÄNDNINGSPÅTECKNING TILL SÄRLING 34.

Kronoby K 26

Kronoby

Aug. Jakobsson

Förteckning:

1. Sof, sof du söta sju	s. 2
2. Lilla lusse ligger i gräset (2 version.)	2-3
3. Lusse gick på ången & slog	3
4. Lusse går på ånda	3-4
5. Lilla lusse hade en liten guldvagn	4
6. Ro, ro lilla lusse (2 versioner)	4
7. Ro, ro lilla lusse	5
8. Ro, ro lilla lusse	5
9. Ro, ro lilla lusse	5-6
10. SLS 34	6.
11. Lusse på Årnerbacken	6.
12. Lusse vacker	6-7
13. Lilla lusse	7
14. Lusse på Årnerbacken	7-8
15. Vi ska sjunga en lusse lusse	8
16. Lusse sitta i lusse	8
17. Lusse sitter på ett lusse	9
18. Mamma sitter i lusse	9
19. Vippa lustigt dans lusse	9
20. Kek, kek gryterna full	10
21. Hollands dammare trippar	10
22. Pappa, mamma jag är sjuk	10-11
23. Her kon sticker lusse ull	11
24. A, a för barnen	11
25. Ro, ro rummer skit	11-12

Förteckning

INNEHÅLLSFÖRTECKNING TILL SAMLING 34.

Mikrofilm K 26

Kroneby,

Aug. Jakobsson.

Vaggvisor:

1. Sof, sof du söta själ	s. 2
2. Lilla Lasse ligger å gråter (2 version.)	2-3
3. Ekorren gick på ängen å slog	3
4. Göken går på ändja	3-4
5. Lilla Lasse hade en liten guldvagn	4
6. Ro, ro till skären (2 versioner)	4
7. Ro, ro till fiskeskär	5
8. Ro, ro rundtomkring	5
9. Ro, ro till sunden	5-6
10. Ro, ro ryck å på	6.
11. Lilla Lasse på kvarnebacken	6.
12. Ro, ro till Tankar	6-7
13. Tusse lulle litet barn	7
14. Anna-brita hurtig är	7-8
15. Gubben låg på kvarnetak	8
16. Vi ska' sjong om baggas Bigg	8
17. Tipona sitta i fikonaträd	8
18. Kråkan sitter på ett kyrkotak	9
19. Mamma sitter å nystar garn	9
20. Vippan lustigt dans omkring	9
21. Kok, kok grytorna full	10
22. Hollands dammars triofant	10
23. Pappa, mamma jag är sjuk	10-11
24. Mor hon stickar lammets ull	11
25. A, a för barnen	11
26. Ro, ro rummer skit	11-12

fortsättning

Fortsättning på innehållsförteckning till SAMLING 34.

27. Gumman ville vagga	s. 12
28. Haren och hunden	12-13
29. Vi ska' sjong om Kävolisas Ann	13
30. Tore, lore, lefver han än	13
31. Ögat fast och sömnen på	13
32. Liten fager jungfru opp	14
33. Jag fattige lappman	14
34. Vår lilla tomte han är en rar pojke	14
35. Ett bref jag härmed sänder	15
36. Ack, den som får en vacker flicka	15-16
37. Flickor fins så tätt som blommor	16
38. Kråkan far till Kronoby	16
39. Kucku ropar i högan lind	17
40. Lilla Lisa uppå berget stod	17
41. Kissen sofver i kvarnen	17
42. Jag gick mig ut till att spatsera	18
43. Tuppen på taket satt	18
44. Rida, rida ranka	19
45. Lacken satt på brunnen	20
46. Rid, rid raka topp	21

Minnesverser (217 st.)

22-76

INNEHÅLLSFÖRTECKNING TILL SAMLING 34.
Kronoby.
AUG. JAKOBSSON.

Verser:

1. Sol, sol du sitta stjärn	2
2. Lilla Lasse ligger i Gräset (2 versioner)	2-3
3. Ekornen gick på ängen & slog	3
4. Gården går på ändan	3-4
5. Lilla Lasse hade en liten guldvagn	4
6. No till skären (2 versioner)	4
7. No till fiskeskr	5
8. No till rundtomkring	5
9. No till sunden	5-6
10. No till ryck & på	6
11. Lilla Lasse på kvarnbesöken	6-7
12. No till tankar	7
13. Tusse lilla lilla barn	7-8
14. Anna-ditta hustru är	8
15. Gubben låg på kvarnsten	8
16. Vi ska' sjong om barne Hise	8
17. Tipona sitter i fikonskr	9
18. Kråkan sitter på ett kyrkotak	9
19. Mamma sitter & rystar barn	9
20. Vippen lussigt dans omkring	10
21. Kok, kok krytorna full	10
22. Hollands dammars triolant	10-11
23. Pappa, mamma far & sjuk	11
24. Mor hon stöcker lammets vil	11
25. A, a för barnen	11-12
26. No till rummet skit	

Fortsättning

12-13	37. Gummans vilja vargas
12	38. Haren och hundan
13	39. Vi ska sjunga om Knektens Ann
13	40. Tors, Jore, Jeller han En
13	41. Ögat fast och sömnens på
14	42. Liten ligger Jungfru opp
14	43. Jag fattige lappan
14	44. När lilla tomte han är en rar pojke
12	45. Ett brev jag härmad skändar
12-16	46. Ack, den som får en vacker flicka
16	47. Flickor fins så tätt som blommar
16	48. Kråkan far till Kronoby
17	49. Kucku ropar i högen lind
17	50. Lilla Lisa uppå berget stod
17	51. Kissen sover i kvarten
18	52. Jag gick mig ut till ett spatsers
18	53. Tuppen på taket satt
19	54. Rida, rida renka
20	55. Lacken satt på brunnen
21	56. Rida, rida raka topp

(48) Vaggvisor och minnesverser
upptryckade
i
Kronoby
af
Aug. Jakobsson.
Folkshöglärare.

De för vilka några
ort ej angivits anses
vara från Kronoby
W.S.P.

2 1.
Waggvisor.

1. *kop*⁶⁹
Sof, sof du söta själ,
himmelu dig bevara väl!
Världen är ett sorghus.
Båt, som man lefver,
så måste man dö
och åter till jorden tillbaka.

2. *kop*⁶⁹
Lilla Lasse ligger å gråten.
Borta är hans fiskebåt.
Gråt int mejr min lilla vän!
I måran kommer 'an hem igen:
fullt med lakar å löjor,
fullt med byxor å tröjor.
En annan:

3. *kop*⁶⁹
Lilla Lasse ligger å gråten.
Han har mistat fiskar å båten.
Lij, lij du Lasse lilla!

Din båt slår i vassen stilla,
full å me' gäddor å slöjor,
full å me' lyckor å bröjor.

4. Thorren gick på ången å slag kep-69
med sina rika drängar.
Dufvan med sitt gråa hår
repade höet, som drängarne slo.
Hatten kom å hölade¹ hö,
å sparfvu bar det.

En annan:

5. Göken går på åndja² kep-69
med sina lita drängar.
Skrikan går å nappar i korn,
räppar hö i strängar.
Sparfvu spelar,
örmen dro³, svarta hatten hörd.
Hör int mejr i denna dag,
förrän du får tolf ore.
Faj är så jänis³ grann,

1) Sätta det lita bördor. 2) ångar. 3) penningo.

tager guld och perleband,
icke krusa vantar,
icke tölva bälten.

6. Lilla Lasse hade en liten guldvagn, kep-69
däruti han ville åka.
Han tog, pikken uti sin hand,
slog alla hästar, som han råka
Hästarna skena för vagnen och sprang
och Lasse låg uti vagnen och rang.

7. Ho, ro lita skären, kep-69
plack åt barnen bären.
Plack int mejr som i baten går,
kom int hem förrän kväde,
åsta skjut på spjälde

8. Ho, ro lita skären, kep-69
åsta placka bären.
Plack int mejr än baten full!
Komma hem till kväde

åte spjåta spjålse.
 Ha' du int' stika strumpan
 ska' du få på rumpan.

9. Ro, ro tui fiskerhår.
 många fiskar får du där:
 gäddan stor, laksen god.
 Sag' an i narkan,
 kast' an i backen,
 spara till jul å ti' påskå (pååshå)

10. Ro, ro runt löngring.
 Linné kalla' i åkren.
 Gossarne ville gifta sej,
 flickorna vejt int' af 'e.

11. Ro, ro ti' sunder.
 Joick han va' en leende.
 Matt han va' en torpare skrott,
 att hva' åu föder tjärn soup' an opp,
 1) vada den gå i högt gräs.

å samla löven i skörte.

12. Ro, ro, ryck å på,
 lagan väg ti' Purmo,
 litet smör i asken,
 stampabröd' i säcken,
 jultall' i flaskan.

13. Lilla lusse på kvarnbacken,
 röda rosen å galan på hatten
 oh han friade till mej, mej.

Står han han tui den stora parten,
 så blog han näsan mitt i lortet,
 å att fågnase mej, mej.

14. Ro, ro ti' Panken.
 tar som fiskar vankar:
 abborren å loraksen
 gäddarna å laksen.

1) af bark eller lakn slappast och bakt bröd. 2) surmad mjölk.

6. ^{reg.}

Knip 'an i marken,
kast 'an i backen,
spåra li jul å li påsk å pingst,
om å råcker.

15. Surse lulle liten barn
för en liten kaka.

Om jag inte kakor får,
låter jag nu lullen stå;
då för barnet gråta.

kep-69

my 16. ^{v.l.} Anna-brita hurtig är.

Han kan halet kopra alltid här.

lyngvinn

Och när de uppå golfvet kaka,
säger han: "gå ut på backen".

v.l.

Så kan är en hygglig flicka,
som åt oss alla brygger dricka.
Hon är alltid glad och nöjd,
skänker oss alla fröjd.

kep-69

v.3.

8

Kajsa på en palle sitter,
stundom sur å stundom bitter,
sticker yllestruntar fina,
som skall vara åt lilla fina

17 Gubben låg på kvarnetak
å ropar: "høj, høj, hövån å här."
Jag har sprungit öfver bergeback,
å stitit sänder min slöfvedslava.

kep-69

18 Vi ska' sjunga om babbas Bigg,
sjunt om lördas kvällen.
Ligger i sändjen å sparkar i golfvet,
å väntar att ryssen ska' komma.

kep-69

19 Spara sitta i fikantriad,
sjunga en varken vira:
"Hej som int lyder pappa å mamma
ska' få me' rida på rompan."

kep-69

1/ kor.

20. Naken sitter på en kyrkatak
och talar med sina små dottrar:
"hvart sk' vi till vintern gå,
vi frysa om våra fötter?
Vi sk' resa till Danmark,,
köpa skor för half mark.
Skor så trind som pepparkorn.
Katten bläver i silfverhorn.

kyp-69

21. Mamma sitter å nygsta gån,
pigarna spela på hornen,
drängarne bröcka hornen,
pappa går på långa brän,
köper gulv skor åt barnen.
Guldskor bränger;
lås längre sopor barnen i sängen

kyp-69

22. Vippan lastigt dans omkring,
Tramp int på min lilla kyckling,
kycklingen ligger den lilla.
Pedersö.

23. Kok, kok grytorna fulla
tår kom ber tre sultiga mågar.
Den ene va' hatt, den andra va' blind,
den tredje va' full å me kläder.
Pedersö.

kyp-69

Denne förekommer också i Kronoby och där tilläggas orden: å de va
Härlivas mågan.

24. Hollands dammars triofant 1)
skall du få å till kläder.
Du skall blifva så galant,
som brott dina fäder.
Pig å dräng skall slå på lå,
göra allt hvad de få'må;
alla skola springa,
som om de hade vingar

kyp-69

25. Pappa, mamma jag är sjuk.
Köpin mig en nattens duk,
lägg mig i kistan grann

kyp-69

1) Triofant torde vara ett tycke identiskt.

Körin mig li' grafvans hand
 där jag evigt hvila må.
 Att jag skall skola mig lära
 från min säng och till min graf.
 En af dem skall vara min käraste,
 han skall främst i liggjen gå.

ny 26. Mor han stekar lammets all
 till så mjuka vantar.
 Lina häknar famnen full
 med så granna slantar.
 Patta malar tegelsten,
 Matte binder kises ben.
 Nu så sopuer spolen
 och nu så skiner solen.

27. Och för barnen.
 Kisse sopuer i kvarnen.
 Mamma malar gryn,
 pappa släpplar smeten,
 systen går fjärran till mjölkens köra.

28. No, no rummet, skit.
 Kången jiska gubben som
 hufvudet mot en abegren,
 fötterna mot en storan sten.

29. Gummans vilje vaggas
 och hade inga barn.
 Då lag han in fålungen in
 och lade den i vaggans sin.
 Nyss, nyss långskänkens min,
 lefver du till sommaren
 så blir du lik far din.

ny 30. Karus och hundar,
 de möttes i lunden.
 Kom, sade karens,
 å löm mig var svaran.
 Efter kammer banden,
 som dig skall taga
 och huser af dig draga.

Köttet det kokas och
benerna bordslangas.

my

31

Vi ska' sjunga som Hävoliesas skun:
Gud bevara båd stad å land.
Bäst man lefver, mäste man då
å åter till jords tillbaka.

kyp-69

32

Sore, sore, lefver han än?
Ja-män lefver han så.

Björken vinkar å vaggans gån,
barnet sofver allt nödan i gån.

Skjälka haem,

hän i haem,

ge åt barnet dricka.

kyp-69

my

33

Agat fast och sammen på:
det ska' lilla Hedvika få:
sucker och karameller;
såna som kisona falder.

34

Ätten fager jungfru app
växer fört som blommans knopp.

Virkar sin åt ungdom men
kappa blå, och får igen
fästning med spänne,
guldspan på ärm.

kyp-69

styckteley.

35

Jag fatige lappman,
som har uti lappland.

Mellan berg och stenar,
förer Gud mina renar.

kyp-69

(styckteley), Kramteley.

my

36

Var lilla lante han är en ren pojke.

Han kollar mjölet och är upprikt.

Han ska' där för af mig nya kläder få.

kyp-69

Sagt och gjort, jag kläder gifver,
Men högmådig han nu blifver,
så är mjölet det oroligt blifver.

37. En bref jag hämnad sänder
 till Allgott Erik Rörp,
 som här i världen vänder
 och drifves mala färger.

Engeström

Skönt brevnet styr sin kors
 Du prägar kanske nu?
 Ja, upp till staden Präsa

hop 69

Oh brevnet är från Hilma
 och därpå lita kan.
 Kom några rader sänder
 nu till sin faste man.

Mykeltelg.

38

Oh, den som får en vacker flicka
 vint älskar han hen?
 Älskar henne bra
 både natt och dag.
 Guden bör en vacker flicka ha

Engeström

Oh, den som får en gammal kallis stygga
 vint klappar han hen?
 Klappar henne bra
 både natt och dag.
 Guden bör en gammal kallis stygga ha.

39

Flisor fins så lät som blommar,
 en till slut skan jag vä ha?
 Hopsan! fast jag mistat två
 skall den hedje mer ej svika.

40

Kräkan får till Kronolug
 ärla skära röger.
 Så mött han en lönse gångare,
 som hade så ont i hagen.
 Han lag upp en storan sten,
 kastade den kräkans ben.
 Kva, kva, så kräkans,
 kvarpör kastar den i mite ben.

my

41. Huset ropar i högan lund;
men jag gav hem till min gamla
och klappar henne på rösenkind,
så alla länderna skramla.

my

42. Lilla Lina uppå båret stas.
Hon var en hjärtans vacker flicka.
Hon slatte pengar utaf sin mor
och köpt åt gossarne dricka.
Gossarne druck,
böksarna sprack,
å lilla Lina att stoppa och lappa.

43.

Huset ropar i kvarnen.
Pappa går på Stockholms gata
köper åt barnen pepparkaka,
guldakor med spranen.
Barnen ropar så länge.

Sörglek

44. Jag gick mig ut till att spatsera uti min faders östergård
och där stod rosen i långa rader, dem man ej uppräkna må
där stod röra, ja, där stod blå.
Och hänt jag mig där om spatsierar, fann jag mig en buskaror.
Demas rosen jag i handen tager och spatsierar så min kas.

45. Suppen på toket satte i
med en gammal trasigtätt.
Får jag låna den trasiga hatten?
Jag skall flyg till Tavaertland,
där växer lykan,
där galas gökan,
där bugga brännåna,
där sjunga svånåna,
där ä' så lustigt att vara.

Li' jag kom till juba, var int han hem.
Han var i kastu' å hvätta sej.

1) Jämför denna vers med waggvisa från Orsa.
Se sid 44 i "Nyare bidrag till kännedom om de svenska
landmålen och svenskt folklif. II

18

No. Rida, rida ranka.
 Grefven är så högt på strå.
 Bonden får i träsko gå.
 Rida, rida ranka.

Ej vaggvisa

Rida, rida ranka.
 Kvartan skall nu vägen gå?
 Bäste far beräk ska ja.
 Rida, rida ranka.

Rida, rida ranka
 Men nu lita antet i galopp.
 Är han hundra? ja. så stopp!
 Rida, rida ranka.

Rida, rida ranka.
 Lilla häst i stallet för

 Rida, rida ranka.

22. Låken' sate på brunnen
 med guldblad i munnen. ^{50p}
 Sär jag lina vinga'n din?
 jag ska flyg' till guldland.
 där växer lökar,
 där gala gökar.

Jag jag en näpurskutt,
 sate i handens ladekutt.

Ej vaggvisa

Det lita att röka,
 jag lita att löpa.
 Det lita att brinna
 jag lita att springa
 jag sprang till bandas.
 där var inga hundra,
 bara en gammal gumma,
 som sate i vira,
 tugga blåa,
 lät sin dotter spinna.
 slottren spanu,
 Tären rann,

11 spindela.

aldrig kom den frän fram;
förrän andra året

med guldband i håret
och hjärplack på läret.

48 Rid, rid raka toppen, kop.
håpa mer å förtäpp,
rid som en biskop.

En maggöra

Hvite ska du rida?

Är en liten piga.

Är jag kom till hennes gård,
var där ingen hemma

bare en gammal gumma,
som stötte i vran,

tygga blår,

Låt den dottern spinna.
Spin, spin dottern spin
i maggöran kamler från den
dottern spinna,

Dären ranns,

aldrig kom den frän fram,
förrän andra året

med guldband i håret å hjärplack på läret.

Minnesverser.

1 Min älskade mitt att du är.
Ja, du är min i lif och död.

Är jag är nåja som du begär,
att levas den då för dig.

Glo Karlberg.

2 Din gode du och trogen blif,
ej mer än en ditt hjärta gif!

Se ej på deras skänhet blåt,
må hjärtat öfver vara gott!

Glo Karlberg.

3 I mitt hjärta vill jag komma
minnet af förlutna dagar.

Må ej heller du mig glömma,
fast jag fjärran från dig far!

Glo Karlberg.

4 Äkta kärlek är ewädeliten,
alltid lika blår och ren.

Glo Karlberg.

5. Lycka och frid
följe din steg,
glädje och hopp
följe din lefnadslöpp.

Gla Karlslög. saken.

6. Låt mitt hjärta dig sin önska
att haad lyckligt önskas kan:
må din glädje svigt gränsko,
må du minnas mig ibland!

Gla Karlslög. saken.

7. Låt mig tro att du mig minns,
även då jag mer ej fins,
Och af mig då endas har
dessa stumma rader kvar!

Gla Karlslög. saken. Kronoby.

8. Vår du på dina vänners tankar,
tänk även ^{lite} på mig;
då du åt dem en timme skänker,
skänk då blott en sekund åt mig.

Kronoby. Wasa. Gla Karlslög. saken.

9. Låt den vän, som vågar skrifva,
som vågar dig ett minne gifva
igenom vänskapen så god och ren.

Gla Karlslög. saken.

10. Medan lifvet blommar än
hvar minnet värdera.
Dina femton år, du dem
får dock aldrig mera

Gla Karlslög. saken.

11. Du har många till att minnas,
många minne spara dig;
låt ett litet rum dock finnas
i ditt hjärta och för mig!

Kronoby. Gla Karlslög. saken.

12. Långe glad och lycklig lef,
glöm ej den som detta skref!

Gla Karlslög. saken.

13. O Gud! mitt hjärta bittert grät,
när jag nu pinnar rära skav,
att ^{minne} gifva minnet åter,
till den, som hjärtat följat har.

Gla Karlslög. saken.

14. Jag har dig i minnet hvarthän jag går,
 På de dagar och nätter har jag dig så kär,
 Om dagen så läcker jag, endast på dig,
 Om natten så drömmar jag så roper jag dig,
 Om vore jag nu skrifver om kärleken så står
 i boken som min käraste är.
 Jag ber att du väntar en år eller två,
 Men jag blir färdig, och du också.
 Säk, skönaste vän, tag vara på ord.
 Vi alla skola bli på den svartaste jord.
 Så länge som hjärtat och pulsen slår,
 ja, till vi så trappas igen
 var så lycklig, ä på lång,
 glöm ej den, som detta skrefs.
 Perseus.

15. Lof så och lycklig är min önskan,
 en önskan af en bragd bröd.
 Men om du glömmes mig,
 så glöm ej Gud, han är vår fröjd.
 Perseus. Kronology.

16. På dina dagar lycklig blifva,
 jag af hjärtat det önskar dig,
 att där må evig glädje blifva,
 då du kan vännen blir.

Perseus

17. Jag önskar dig blifva en ängel,
 och slå på glädjens strålar
 med kranan på ditt hufvud
 och hvarpa i din hand.
 Perseus

18. Skjut den glada tiden,
 han är ju så kort.
 Sällheten och friden
 flytta snart likt bort.
 Perseus

19. Skå en ängel från det höga koro står i dina spår,
 och för attis borttorka hvarje sorg och tår!
 Perseus. Kronology.

20. En litet minne vill jag skänka dig,
 om du vill emottaga det som minne står mig.
 Perseus.

21. Du är en vän för alla,
du är en vän för mig.
Låt ej ditt hjärta kallas,
att du bortglämnar mig!

Petersö. Kronolug.

22. Sam sysskan skall vi vandra
en stund på jorden än,
sam sysskan se kvarandra
hos Gud i himmelen.

Petersö.

23. Må lyktan ljupa sol uppgå.
Det önskar min älskan vara må:
att solhet står må följa dig
uppa din vandringsteg!

Petersö.

24. Säg emot en liten gåfva,
som en trösta vän dig ger.
Vänskap är den bästa gåfva,
hjärtat äger intet mer.

Petersö. Kronolug.

25. Jag vill dig ej för glämma,
du är så kär för mig.
Du är ju mitt sinnet
mitt enda lifets stöd.

Petersö

26. Satt du mig i fäst utaf andra,
glämn då intet mig.
Satt vi äro långt från kvarandra,
vänskapspuren jag minns dig.

Petersö.

27. Så länge denna handens skrifter,
så länge detta hjärta slår,
du endast af mig älskad blifver
intet mitt sista lefnads år.

Petersö. Kronolug.

28. Säg fört jag dig nu lyktan önskar
att dina unga år.
O mätte du bland blommor gränsko,
sam på dygdens bana gå.

Petersö.

29. Glämn ej mig, jag dig ej glämnar,
i mitt hjärta jag dig gämnar!
Glämn ej Gud och glämn ej mig,
fäst jag är länge skedd från dig!
Petersen

30. Tygt men redigt från mitt hjärta
går en önskan för din vä:
må ej någon jordisk smärta (om du aldrig ^{kan}
på inträng i din själ. af den som ^{älskar}
Petersen Kronolag

31. Kär, jag har längtat knyta dig en blannstreck
men frösten har ju så förhärjat att ej blannstreck
Petersen

32. Vandra bland blannor, älskvärda flicka,
börndamen förflöter av blannstreck försvinnar.
Petersen

33. Ögat likasom blott på dig,
tanken hvilat blott hos dig,
ly intet större nöje än
än att vara hos dig när.
Petersen

34. Bland vännor, som du säger,
den minsta vännen är väl jag?
Men icke, jag ^{ty} dig säger:
behåll mig i ditt minne kvar.
Petersen. Kronolag.

35. Chik, sätte ungdomsvän hvad större önskan jag
än delsamhet, som du kan önskat mig:
en såll och krogen vän,
som ej har falskhet
uti sitt hjärta.
Petersen

36. Med blannor i sin grina lund
jag hälsar dig.
En förträngd kran af kärlek lundar,
lä mig på lundens om kring dig.

37. Kär jag en blanna finner,
så gifver jag den åt dig
och dig änt påminner. [att du minns dig påminner]
för glämn du aldrig mig!

38. Om minnet af en vän dig något nöje gifver,
så gläm ej den, som dessa rader skrifaer.

39. Jag vill dig alltid ha i minnet.
Hur skulle jag, förglömma dig?
Du är ju alltid uti sinnet
den enda brösten än hos mig.

40. Första minnet uti boken
gifver dig en brygg vän.
Glöm ej honom uppi jorden,
han glömmes aldrig dig.

41. Utli din missnesbok
har jag en mestem blifvit.
Och alla ämna ord,
som vänskapen har skrifvit,
jag läst och förläst, att ej en som är
och att du för mig en ledig blad än öppigt har.

42. Då lifets kött är inne,
här af vårens flydda dar
dennas krausen till en minne
af den tid, som flyttat har.

43. När hoppets gudinna dig följa
på lifets och pröfningens stig,
må aldrig din kärlek försvinna,
må den alltid tillhöra mig.

44. Dessa rader jag vill skriva
till en minne af vår ungdoms dar.
När du är gömd i jordens sköte,
då vill jag grata vid din graf.

45. Du är en ungdoms planta,
som växer upp så skön.
Du har så många vänner.
Tänk inte på den alla, utan few en,
som skall blifva din brygg vän till döden.

Lille vän, må din panna kranas
 mitt af en tidig vår,
 må inga sorger din sinne trycka,
 må glädje och lycka gå i dina spår!

47. Må i din lefnads roppa
 lyckans klumpar alltid hoppa!

48. Du bad mig om en minne.
 Jag det nu skriva vill.
 Med en förnöjsamt sinne
 jag sätter nu mig till.
 Jag vill ej mycket skriva
 uti din minnesbok,
 det kunde ståtligt bli för
 då kunde det gå på tår;
 men emottag med oron
 att som du i boken ser

49. Här du en vän,
 som du har kär,
 var honom huld,
 var honom när;
 att intia din död
 i lust och nöd
 var till vännens föga.

50. Må en ängel dig beskyda,
 borta vandra, upprå din stig,
 må de i din lugna hydda
 alltid trivas där med dig!

51. Det förad i boken står skrifvet,
 må lända dig till tröst.
 Din Gud den gäpans gifver,
 blott du vill höra hans röst.

52. O, må du sån och lycklig blifva
i vänskapens och dygdens famn!
Jag kan ej bättre åt dig gifva
än denna raden och mitt namn.

53. Lyka, lyka uti allt
önskar jag dig turenfatt
uppa åker och på ång,
och till sist en trogen vän.
Lef och hoppas till en vän,
mången stjärna lyser än.

54. Glöm ej en ungdoms vän,
som ungdomsmånen med dig delat.
Låt dock henne än,
hvad hon emot dig delat.

Wass. Kronohj.

55. Tre och hoppas, till en vän,
mången stjärna lyser än.

56.

Blommorna vissna och marmarn brytes,
men aldrig det brud, som af vänskap trytes.

57. Tre ord till dig:
förglöm ej mig!

58. Himmelens lyka jag dig önskar,
uti din lefnads unga vår,
mått du bland ^{floror} vänners gränskar,
du som på ^{dygdens} lifvet lara står!

59. Om du på lifvets stig
en förgrät ej mig där finner,
så bröyt den af och se i den,
en hälsning från din vän.

60. Lef glad och lycklig uppa jorden,
lik fågeln på en blomsterkvist.
Jag är en vän ifrån den finsta norden
och tecknar här mitt namn till sist.

35.

61. Skå ej jordens många band
hindra dig från himlens land.

62. Du har önskat att få äga,
några rader af en vän,
skulle ej mitt hjärta säga
hur glatt jag gifvar dem.

Vara. Krasnolup.

63. Jag är ej mycket bär,
ej heller mycket lät,
som dessa rader skrifver
och dig ett minne gifver.

64. Vår du är ensam inne
och tanklöst sittat ner,
tag från detta lilla minne,
som jag af önske gör!

65. Din vän är jag och önskar vara,
du vet, att jag dig ofta min,
så må du dessa rader spara
till ett minne, då jag mer ej fins.

66. Jag vet ett par, de skönaste blommor jorden har:
den ena är - lyktan, den önskar jag dig;
den andra blomman är - förgäta- ej mig.

67. Glada dagar, mycket lycka,
det min hela önskan är.
Goda vän, du må ej illa tycka
förlåm det så enkelt är.

68. Mellan blomsterpyddor stränder
härken sakta slingrar sig
och en susning, till dig sänder:
goda vän förglöm ej mig.

69 Jag sökte och tänkte binda dig
 en vacker blomsterkrans,
 men höliden har förändrat sig
 att skära blommor mer ej fans.

70 Skins du en vän, från fordoms dar,
 som många näjen med dig delat har?
 Ja, om du lyder vänskapens lagar
 så bekväm mig i minnet till dödsdagar.

71 Präga blomman där i dalen
 och snart du vänder än din blick,
 och han skall sova: se mot solen,
 ty af henne lif jag fick.

72 Skatta glädje och roskens följ jag dig
 ut uppå din lifsnatts stig,
 och med rosur vägen dotja
 där du skall framgå.

73 O, förgät, förgät ej mig!
 Gå vid solens milda strimma
 till min grof, en helig timma
 och mins att jag har älskat dig!

74 Tänk någon gång,
 i tiden lång,
 när detta lilla blad du skäddes,
 hur många gång,
 i lek och sång
 vi hade roligt båda.

Wass. Kronolog.

75 Gåra änglar dig beskydda
 bäst vän uppå din stig,
 må de i din lugna kydda
 alltid trifvas där med dig!

76 Vill du värda evkla minnet
 af din trogne barndoms vän?
 Tänk då på mig och haf i sinnet
 vänskap som dig skänkts igen.

77. Det enda minne jag dig kan gifva,
det är en bön till Gud för dig:
att du alltid måtte blifva
en vän till andra och till mig.

78. Gata vän, ifrån ditt ögonpar
lyser klart en ^{öfver} ~~vacker~~ stjärna.
O, hur vunderligt, o hur gärna
jag följa dig ville alla dar.

79. Lef lycklig, utan smärta,
utan sorg, glad och såd;
lef med friden i ditt hjärta
intill åldrens sena höst.

80. Fågen glädje har du här,
ingen tröt i lifets smärta,
om ej härleken dig drar
bragt till din ålsklings hjärta.
Där är hemmet, fly till den
lik den tröts seglaren.

81. Glädje, lycka, hjärtats frid.
änskar vännen C. H. dig
Wasa.

82. Ungdoms dagar snart försvinna,
mullna dagar tråda fram,
lycklig ännu som de kan finna
du att glädje i Guds famn.
Wasa. Petersén.

83. Om jag är vän, det kan ej sägas,
så länge lyckans sol är klar.
Jag bor i mötens stansen vägas
och gräpas i bekymrens dar.
Men står jag fast i nödens famn,
gärna då med åklning mitt ringa namn.
Wasa

84. Ej på belad, men i hjärtat
vill jag mitt minne fästa.
Wasa. Petersén.

85 Tänk att du mita namn i de gamla
 Och bland vänners sakna mig,
 Aldrig, aldrig skall jag glömma,
 Det jag har en vän i dig.

Kronoby, Petersä. Wasa

86 När du ser en rosensbuche blomma,
 Dig en lild af vänners kedja tänk.
 I ditt hjärta ofta rum bli tana,
 Kändes bryts, det faller många tank;
 Men när gamla vänners dö, försvinna,
 Nya, nya skall du skall du återfinna

Det är skönt att nya namn finna,
 Nya vänners vid de gamla slut;
 Skönare ändå att brytet minnas
 Hvad man älskat, hvad man ägt fört.
 Skönast att de nya som de gamla,
 Sig en gång till evig blanning samla.
 Wasa

87 Lite minns du din vänskap
 Min enda älskan är.

Wasa. Petersä. Kronoby.

88 Tänkarna, som fjärran ila
 Och hos spridda vänners hvila,
 Störa många gång har dig
 Med en bön, förgäfs ej mig.

Petersä. Wasa

89 Bland vänners namn
 Går ännu mita,
 Jag i mita hjärta
 Mit gamla lita.

90 Glöm aldrig denna vän,
 Som dessa namn skrifver.
 Fast han är långt ifrån,
 Han dig tankas gifver
 Ur djupet af sitt hjärta.

91 Jag dessa mätta drag,
 du minne af en vän,
 om lekningen är svag,
 ej känslan liknar den.

Wasa. Pörrin. Wsa. J. J.

92 O, hordamånn! jag för din lycka
 af att mitta hjärta dig änken gott:
 må aldrig någon sorg dig trycka,
 men endast glädjen bli din lott.

Wasa.

93 Du tviflar hinder dig en vänskapstkrans,
 i den ville jag en blomma flåta.
 Rant denna blomma ej har någon glans,
 du gifvaren ^{och} ej skall förgåta.

Wasa.

94 Du säger att blomstrens visna i älderdamsdager.
 att vet jag, som stäcke blommor, det blommor förgår.

Wasa.

95 Det vakar uti mitt sinne
 en kran af blommor fri,
 för dig de andra försvinne,
 ty du är rosen där.

Wasa

96 Vakna upp från tvilans djupa sköte,
 salen är dig, redan nu till möte,
 för att strålans begynn denna dag.
 Morgonpäglar kvittra redan i lindens,
 sjunga glatt en hymn i morgonstunden,
 Gud till är att vännas till beslag,
 medan jag en bukett har sammanknätt
 af de blommor jag i parken brätt.
 Denna räcker nu att vännas på hennes dag.
 Enked är den och kanske allför ringa,
 men det är att ha jag min vän kan beringa,
 upp tag den att rädda mig i vännas lag.

97 Skåna fläta rätt mig hander,
 skall vi vandra till skönelanden.

98 Unga blomma i din vå,
 lef. lycklig, lef ännu
 som plantan i en ortagård,
 att inga dig förskräcker
 och din kärlek utblätkes.

99 Att jag försaker på jorden
 blott jag får älskas af dig,
 evigt jag minnes de ord
 som en gång du sade åt mig.

100 Lilla väninne, påstken är snart inne,
 och likaså fröjdens i ditt sinne
 lefver (hos mig) påstkens glada minne.

101 En hordans vän den snott förgår,
 en vänskap ofta glämmas.
 Jag heder dig: förglän ej mig,
 jag dig i minnet gämnar!

102 Glän att ej här på jorden,
 att jag i minnet had:
 må fridens ängel din stig besvara
 och glämda ge vår mötgång, persson dig.

103 Kulla plika, ljep och äm,
 dagens länke, nattes dröm,
 hela dagen
 jag betager
 ser och hör blott dig.

104 Kulla väninne från hordans län,
 vår vänskap lestar uti glädje och frid.

105 Att du friden finna an trogen vän,
 O, att du måtte i min glädje, lycka och kärlek!

106 Låfus att du mig ej glämmas, fast du bättre vänska har,
 mera ämne, mera värme än din förne, trogne, var!

107 Om öfver grynhet och förfärla,
 att vi hvarandra mer ej se,
 så stann min hjärta alltis tro på:
 guds riket förglän ej mig!

108 När på din bröllopsdag,
 du står så skön och smyckad,
 glän ej att också jag,
 dig önskar hjärtligt lycka!

109 Kam ihåg du har min hjärta
 som jag fick utaf min mor,
 därför lider jag stor smärta
 om stor gläddehet i dig bor

110 En liten minne jag dig ger,
 det är dock enkelt som du ser:
 förkännas mer och mer,
 ett länge, lyckligt, det önskar jag dig.

111 Din vän jag alltid önsket vara
 fastän du ej så synto.
 Dock må du dessa rader spara
 till minne då ej mer jag finns

112 Om någon gång, uppå din stig,
 du finner en förgät-ej-mig,
 så krypt den af ditt läst på mig.

113 Om någon gång din öga vrida
 på dessa rader, minns då mig!
 Om någon gång du kanske ilas
 kam då till den som ej kan glömma dig.

114 En minne jag till dig, min vän, af attning gifver.
 men förstå att ej fastän glänt af dig jag blifver

115 Hurra flicka rädd mig handen,
 gif mig en förtroligt svar,
 O, låt ej någon beröra handen
 eller hjärtat från dig ta.

116 Himlen vake för din lycka
 om du vill förtyäna den.
 Skulle någon sorg dig trojke
 sök då lugnet hos din vän.

117 Tänk på mig, när våret åter bär
 går. O, må du inte förglänna mig
 som första vänskapen har med dig
 knutit, partän vi äro skilt från varandra

118 Om i din brudekrans
 rum för en blomma fanns,
 som kunde ~~stanna~~^{minnet} hos dig bli
 så ville jag den åt dig gifva.

119 Utur djupet af mitt hjärta,
 jag lyssnanskar dig min vän
 till en glad och lycklig fira
 denna dag igen.

120 O, må jag dig få mäta i himlens sälla land
 och med dig där få hugla en bopast kärlekens

121 Må, svärma i din ungdoms vår,
 lifets glädje snart förgår.

122 En minnelse jag dig vill gifva
 kanske för sista gång,
 hvar vill om vi i lifet mera
 på träffas någon gång.

123 Jag önskar dig en god trogen,
 som nalkas dig ^{med} gott behag.
 Som dygd och äro har, och intar döden
 vi skänker och blid och kär.

124. Länk någon gång när dagens sol sig rökter:
du har en vän, som alltid på dig länker
och sin vänskap ej bortskänker
125. Gladje och lycka jag önskar dig i dina unga år,
måtte du lyckas finna, så länge du här levas får.
126. Okin är vår lifstid den är så kort,
vi veta ej när den flyten bort.
127. Gud skän du vinna
för att lyckan finna.
Om på jorden finnes mön
skall du en gång annat skörva.
128. Lär min vän att akta tiden
mår uti din blomstrings tid;
att när sommaren är förleden,
du af hösten glädje får.

129. Barndomstiden är förleden,
ungdomsåren nu inbryter,
länk hvad den hafst är innetåren;
mången säger: "det fins att lära".
130. Vår första vänskapsband blef knuten
i ungdomens glada åren.
O, lät att ej heller blifva bruten
i våra ålders åren.
131. Glad dig i din ungdoms vår
unga, ystra flästa.
Kläd dig i de blomsterkransar,
som man strör i dina spår.
132. Lef lycklig dina dagar och njut af lifets fröja,
af lifets glada dagar bland dina vänners glada nöja.

133. Då glada dagar komma för dig ur öfverens sky,
 när lyckans noror blommar och dagens sorger fly.

134. U. N. o, måtte din lefnad uppfyllas med
 vänskap och trohet, må angelarne dig följa
 på färden igenom den farliga världen

134'' När du på lifvets stig,
 finner en förgät-ig mig,
 så kryt du af och läri den
 en liflig hälsning från din vän.

135 När sorgen trycker länk som jag;
 att sorgen måtte glädje blanda,
 för att ge lifet den mer lockag.

136 Om någon vän dig större glädje gifver,
 så gläms då störst du som dessa rader skrives

1) se. nr 112.

137. Då du evigt lycklig vara,
 må dina år förskönas bli,
 och må du dessa rader spara
 blott till en minne utaf mig.

138. Tung är vägen genom lifet,
 uppå klippor leder den,
 därför vänskapen är gifvet
 för att milda vänskapen

139. Trötta ej att kryta mödas skat,
 en gång finner du den gömda ^{härman} ~~skat~~,
 då skall molnen af den lifvets der
 skingra sig omkring den aftanljärna

140 Wandra varligt unga flickor,
 ty blanda blommor finnes äfven
 törnen, som dig kunna sticka.

141. Må du all sällhet njuta på,
 Dig, sorgen aldrig hinna,
 Din väg bland blommor gå

—
 så skön som morgontidens var
 din lefnad mild och klar.

142. På lita minne jag dig gör,
 himlens Gud kan ge dig mer
 lycka, lycka uti allt
 önskar jag dig tusenfalt.

143. Tänk någon gång när du en blomma pluckar
 på den hvors lila så föga blommor har,
 på den, som ofta hela världens glämnar
 att blott i stillhet tänke på på dig.

144. Lef lycklig, lef väl
 att intill lifets kväll.

145. När aftensolen varken blänker,
 när dagens sina portar släcker,
 och du på dina nämmor tänker,
 glämn då inte heller den
 som dessa rader skänker.

146. Graft och låt jag delat,
 många gång med dig,
 Dig har ej brohet felat,
 må den ej svika mig

147. Låt ungdomstiden vara liksom en roa,
 så du gläder vara när den har flejt sin roa.

148. Om hälsamoten af mig
 kan någonsin roa dig,
 så se då på dessa rader,
 som jag så nöjd och glad
 nu skrifvit ut åt dig.

117. När dina äg^g lyft försvinna,
 må intet kunn dig möta här,
 Och må den betänning vinna,
 som ditt hjärta är

118. När himlen sorgens mörk fördrjua,
 må fröjd och glädje bli din lät,
 Och ^{lyft}inga törnen gifva,
 men ^{endast}rosor, rosor blott.

119. När i lifvets sorger du klagas,
 när du ler i dess lyckliga dagar,
 när du om framfaren tid drömmes än,
 så minns att i mig du också har en vän.

120. När dina ägar stannas falla
 på dessa rader utaf mig,
 må du i minnet återkalla
 en vän, som aldrig glämnas dig.

121. Lika, du leende och glad idar uti världen,
 var försiktig, vandringen på lifvets väg är
 viktig, omman luvad under blommans blad.

122. Skänket, påring snart försvinner,
 lifvets vägar snart förjår,
 men om hjärtats frid du minner,
 lef de nöja, hur att stån går.

123. Wandra trygt din lefnadsbana
 om än molnen höja sig,
 sällhet mer än du kan ana
 skänkes efter slutad strid.

124. På smått en enkelt minne
 af den som ej glämnas dig,
 spjäre intyget i mitt sinne
 väntar när jag var hos dig.

157 Bland orkarens lyckliga tårar
 den äfven må räknas på bli.
 Blå den som på himmelen står stjärnor
 beträde dig hela din tid.

158 Du tigrigt bundit dig en minnes trau.
 I den vix jag en blomma fått.
 Fast denna blomma ej har någons glans,
 så skall du den ej förgåta.

159 Uppå alla lifvets höjder,
 uti kväje minsta dal
 vakna ibland tornen - fröjden,
 bland de unga rosor - kväl.

160 Orkultorpare som blommans uti dalen,
 djupa som äfvens uti skogens famn,
 öppen dal som höglä stjärnesalen
 är den vän, som lekner här sitt namn.

161 Jag en vers att vägar lekna
 som en minne utaf mig
 i det hopp att må räknas
 äfven mig som vän till dig.

162 Hvar du än ser hvar du far,
 i sorgen eller fröjden,
 så minns dock alltid att du har
 den bästa vän i höjden.

163 Du sköna vän i lifvets var,
 du ros i gröna hazar.
 Gud signe dig i dina år
 och alla dina dagar.

164 Tro ej glöjes, den förminnen
 fort som lifvets sköna var,
 för ej sorgen den förminnen
 med det varma ögat tar,
 sångur blott det underbara
 för att i din själ bevara.
 Den skall evigt, evigt vara, då det andra att förgå.

62
165. Nag vet jag, hvad jag ville vara.
en liten blå förgät-mig-er.
Fast om jag skulle dig förklara,
hur innerligt jag älskar dig.
kanske du för min kärleks skull
går en tur på blommans svarta muld.

166. En äga hjert, en kind så röd
af hjärtans klara purpurglöd.
se där den sköte, som här på jorden
vår högste rikedom är boden.

167. Kär du en afton tanklös står
och forna minnen genångär,
låt mig, med tanken hinna på
en hälsning till mig försvingra (eller avringa?)

168. Säg detta af hand, som gerna vill,
men inte kan, en bättre gåfva gifva.

64 63.
169 Om färd och lunser blekna och blommor falla af,
så bleknar ej vår vänskap, den följer oss i graf.

170 Om någon gång du skulle tycka
att lifdet förefaller tungt,
så länk uppå den fagra lycka,
att alltid kunna lifa tungt.

171 Den stand på djupet aldrig går
på hvilken jag, dig ej har kär;
ty dig jag ej förglamma kan
så länge som mitt blod är varm.

172 Tänkte någon gång på mig min vän
då vi skilda blifva,
och tro att det minns dig än
hvar ödet än oss drifva.

173 Gläd dig blomma, glädje sprid,
bättre är än vara skön.

64.
174. Du sanner kär - farväl,
jag skall bekänta dig i minnet väl.
I trögt minne jag gömma vill,
i hjärtet in din ägra bild.

175. Ock, sällhets flamma, se nu hit
om dessa rader dig bekägar!
Du är ju som en blomma lik,
som står i fägrings dagar.

176. Sån som dalens lilla
må du blomstra här
tills en ängst ställa
dig till Jesus bär.

177. Sam ett ringa, ringa minne
dessa papper lag,
från en vän, som i sitt sinne
tänker varmt på dig hvar dag.

65.
178. När sorgen tynger på ditt hjärta
och ringa stjärnor tindra mer,
bortluina ej i hoppets smärta;
Gud lever än, han är dig när.

179. Lef så
till lifets kväl
och haf din Gud i minnet.
I sorgens dag
var alltid glad,
Haf detta till en minne.

180. När du ligger ner din vandrings staf,
då skall jag gråta vid din graf,
än för det lifva systermöte
vi njöt i vår lefnads dag.

181. Bland dina kränkbar nära
låt mig ett smältran vara.

182 Det hand sam i ungdoms äroslig knut
 då lifvet kändes så kärleksfullt och gott;
 O, må det aldrig blifva brutet
 och må mitt namn ej blifva glömt.

183 Uppå lifvets blomster stig,
 många vänner följa dig.
 Men omsorgens morgon gryr,
 och alla vänner från dig flyr,
 så sänk en blick på detta blad
 en vän du ändå finner kvar.

184 Kärleken är ett vänskapsband,
 som ej kan skiljas utan smärta,
 för kärlek gifver man sitt hjärta,
 för vänskap gifver man sin hand.

185 Gör något befall i ditt hus,
 äg i ditt hjärta samvet-freden,
 de göra vår uppgift mild och lys
 de stå på sorgerna och tiden.

186 Ken har vår barndoms sälla tid
 likt våren flyttat bort;
 O, må vår vänskap stadig bli
 och ej som sommaren kort.

187 Trogna vänner må upplefva
 glädjen på din lefnads fröjd,
 kärleksguden må dig gifva
 en, som är din huldhet värd.

188 Vänner vi varit och vänner vi äro,
 men som när du varit och ej är mig när,
 på se om du mins din kvarblifva vän.

189 Läm en länk uti en kedja,
 bland vänner, som du har,
 vill jag dig tillbedja:
 haf mig i minnet kvar!

190 O, förgät, förgät ej mig!
 Gå ned solen klara strimma
 till min graf en helig timme
 Och minn att jag har älskat dig;
 O, förgät, förgät ej mig!

191 Min kära vän var baken
 ännu en liten tid,
 så kommer den, som komma skall
 att dröjas ike.

192 Du är mig kär.
 Må minn även blifva mörka
 eller ljusa här
 vaka in i döden väge jag vika:
 Du är mig kär!

193 Förtröligt skall jag söka att berösa
 din lefnads snabba vär.
 Och när du dö, skall på din graf jag falla
 en blommas och en lår.

194 Ett minne det o flitka är,
 det käraste bland de kära:
 Lef lycklig och förnöjd,
 var glad, haf lif och fröjd!

195 O, må du vässa dag från dag
 att mer i kärlek och behag!
 Var bagen dina vännen,
 det beider jag som sänder
 dig den gäpna,
 som hälsning bebedar.

196 Min vän är du och jag är din,
 sluta hjärtats lura ståt till din ord och namn.

197 Goda änglar dig beskydda,
 bästa vän, uppå din stig,
 må de i din lugna hydda
 alltid pipvar där med dig

198. Bland många, som du har,
Kan du äfven räkna mig,
Ty jag önskar dig af hjärtat frid.

199. Väls ej för värden villa
och blanda ej i flärd,
Det gör ditt hjärta illa
och du är bättre vård.
Väls helre för guds rike,
så blir din himmel klar;
blif goda änglar like
och döms syttan var.

200. Skå i dina lefnadsdagar
glädjen alltid bli din lät.
Så en vän som dig behagar
och som alltid gör dig godt.

201. Kom and från mig till dig:
Lev lycklig, glöm ej mig!

202. Din ungdomstid skau flytta bort
och åldrens dag skau komma;
af lifvets vär, som är så kort,
göm då en minnets blomma.

203. Skatte milda änglar påja
dina fjät på lifvets steg,
måtte unga roser dälja
lifvets tornen städs för dig.

204. O, må en vän den du af hjärtat älskar
för sigt bli en din,
O, må ej någon henne från dig rycka
det önskar jag af en upprigtigt sinn.

205. Bevare väl din barndoms glädjes trö,
ty den förtan fins ej på jorden rö.
Bevare jömt din förste kärlek ren,
ty utan den är hvarest glädje - sken.

206. Låt minne jag dig gifver,
här det i dina dagar.
Förglän dock aldrig dem,
som detta gifvet har.

207. Hvar och en af dina vänner,
hjärtats önskan till dig här,
och jag mig så lycklig känner
då du glad och lycklig är.

208. Må friden mildt din panna stråla,
må glädjen ständigt le mot dig.
Må hoppets änglar bringa dig denna
och hvitka halvt: förglän ej mig.

209. Må evig sällhet följa dig,
hosor på din stig må knoppas.
Mins bland vänner äfven mig,
låt mig den glädjen alltid hoppas.

210. Buspråkläs som blomman uti dalen,
djup som älven uti skogens famn.
Äppren dock som högbliä stjärnesalen
är den vän, som lekner här sitt namn.

211. Ja, hvad som bät och skönast hjärtat känner,
all den sällhet, som jorden ger;
redligt och troget, kära vänner,
dig jag önskar, och för dig jag ber.

212. Behåll din herdam i ditt minne
än, då din ålderdom är inns;
ja, kom ihåg, den när ären
strör sitt lifvet uti hären.

213. Mitt namn i slutet vill jag skrivas,
lik aflauradnan vid en kväll
och siata vänner vill jag blifva,
uti din klans en stjernell.

214. Skapelsten Herre att gott må dig gifva:
glädje i hjärtet och lifnad och ro.
Lyftlig och sorgfri den lifnad må blifva,
Helgad af kärlek, förhoppning och tro.

215. Salig den, som dragit värden
barns arkad i sitt bröst
och med ungdomsglädje skådar
lifvet än uti dess höst

216. Förgåt ej blommor, obemärkt han grönt
skåns dafner vällykt han han ej,
men han talar hos mitt hjärta örtkar
och han talar blygt: förgåt mig ej.

217. Kom, kära bröder, låt oss gå i marken så påsena
där skola vi, som vänner två ha mycket att fjandra
Betrakta blommars skönlighet,
jämnas oss vår dödlighet,
vår tid den snart bortläper.

Betrakta vi vår lefnadstid,
då är vi liksom dessa, ^(blommor) som växa upp om våren blö
Om hösten de bortvinnar.
Lå' gå vår ungdoms dagar bort,
vår lefnadstid han är hett kort;
vi bör' nu det berinna.

76

Letzte in der Familie
in der letzten Zeit, in der
die letzten Jahre der
in der letzten Zeit der
in der letzten Zeit der

Letzte in der Familie
in der letzten Zeit, in der
die letzten Jahre der
in der letzten Zeit der
in der letzten Zeit der

